

SLOVENSKÁ REPUBLIKA

UZNESENIE

Ústavného súdu Slovenskej republiky

IV. ÚS 151/2011-14

Ústavný súd Slovenskej republiky na neverejnom zasadnutí senátu 15. apríla 2011 predbežne prerokoval sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., B., zastúpenej Advokátskou kanceláriou H..., spol. s r. o., B., konajúcou prostredníctvom konateľa a advokáta Mgr. J. H., vedené pod sp. zn. Rvp 679/2011, sp. zn. Rvp 684/2011, sp. zn. Rvp 721/2011, sp. zn. Rvp 722/2011, sp. zn. Rvp 725/2011, sp. zn. Rvp 726/2011 a sp. zn. Rvp 728/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010, a takto

r o z h o d o l :

1. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., vedené pod sp. zn. Rvp 679/2011, sp. zn. Rvp 684/2011, sp. zn. Rvp 721/2011, sp. zn. Rvp 722/2011, sp. zn. Rvp 725/2011,

sp. zn. Rvp 726/2011 a sp. zn. Rvp 728/2011 s p á j a na spoločné konanie, ktoré bude ďalej vedené pod sp. zn. Rvp 679/2011.

2. Sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o., o d m i e t a z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

O d ô v o d n e n i e :

I.

Ústavnému súdu Slovenskej republiky (ďalej len „ústavný súd“) boli 23. marca 2011 a 29. marca 2011 doručené sťažnosti obchodnej spoločnosti P., s. r. o. (ďalej len „sťažovateľka“), vedené pod sp. zn. Rvp 679/2011, sp. zn. Rvp 684/2011, sp. zn. Rvp 721/2011, sp. zn. Rvp 722/2011, sp. zn. Rvp 725/2011, sp. zn. Rvp 726/2011 a sp. zn. Rvp 728/2011, ktorými namieta porušenie svojho práva na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dohovor“) a práva na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu k Dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd (ďalej len „dodatkový protokol“) uzneseniami Krajského súdu v Banskej Bystrici (ďalej len „krajský súd“) č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010 (ďalej aj „namietané uznesenia“ alebo „napadnuté uznesenia“).

Zo sťažností a z ich príloh vyplýva, že sťažovateľka sa v rámci svojej podnikateľskej činnosti zaoberá inter alia poskytovaním úverov z vlastných zdrojov. Na základe zmluvy o úvere (ďalej len „zmluva“) uzavretej 15. októbra 2004 poskytla fyzickej osobe úver v sume 265,55 €, na základe zmluvy uzavretej 9. marca 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 165,97 €, na základe zmluvy uzavretej 29. októbra 2002 poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, na základe zmluvy uzavretej 26. augusta 2004 poskytla fyzickej

osobe úver v sume 398,33 €, na základe zmluvy uzavretej 31. júla 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, na základe zmluvy uzavretej 20. decembra 2002 poskytla fyzickej osobe úver v sume 995,82 € a na základe zmluvy uzavretej 15. januára 2003 poskytla fyzickej osobe úver v sume 398,33 €, ktoré spolu s ďalšími poplatkami boli dlžníci povinní vrátiť v desiatich mesačných splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 679/2011 a sp. zn. Rvp 722/2011), v trinástich dvojtýždňových splátkach (veci vedené pod sp. zn. Rvp 684/2011, sp. zn. Rvp 721/2011, sp. zn. Rvp 725/2011, sp. zn. Rvp 726/2011 a sp. zn. 728/2011) a v ôsmich mesačných splátkach (vec vedená pod sp. zn. Rvp 719/2011). Na zabezpečenie úveru bolo účastníkmi zmluvného vzťahu priamo v zmluvách dohodnuté, že splnomocnený zástupca dlžníkov, menovite určený v zmluve o úvere, je oprávnený v prípade, ak dlžníci neplnia svoje povinnosti, okrem iného podpísať notársku zápisnicu o uznaní dlhu, ktorá má povahu exekučného titulu.

1. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 679/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, v dôsledku čoho bola 20. februára 2005 spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 27. apríla 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného Okresným súdom Lučenec (ďalej len „okresný súd“) 17. mája 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Súdny exekútor podaním zo 14. apríla 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, na základe čoho okresný súd začal konanie o zastavenie exekúcie a následne uznesením č. k. 13 Er/366/2005-37 z 30. septembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 25. októbra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Er/366/2005-37 z 30. septembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010 tak, že toto uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

2. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 684/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, v dôsledku čoho bola 18. marca 2003 spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 17. mája 2003 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý

na základe poverenia udeleného okresným súdom 3. júla 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Súdny exekútor podaním z 5. augusta 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, na základe čoho okresný súd začal konanie o zastavenie exekúcie a následne uznesením č. k. 19 Er/926/2003-12 z 3. septembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 1. októbra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 Er/926/2003-12 z 3. septembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

3. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 721/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru a celý úver sa stal okamžite splatný, v dôsledku čoho došlo 17. júna 2003 k spísaniu notárskej zápisnice, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 17. februára 2004 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 3. marca 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Okresný súd z vlastného podnetu uznesením č. k. 22 Er/121/2004-16 z 18. augusta 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 13. októbra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 Er/121/2004-16 z 18. augusta 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

4. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 722/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru a celý úver sa stal okamžite splatný, v dôsledku čoho došlo 1. mája 2005 k spísaniu notárskej zápisnice, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 18. júla 2005 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 22. augusta 2005 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 28. októbra 2009 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora, nadväzne na čo okresný súd uznesením č. k. 22 Er/640/2005-9 z 5. októbra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 22. októbra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 22 Er/640/2005-9 z 5. októbra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010 tak, že toto uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

5. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 725/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru, v dôsledku čoho bola 18. júla 2004 spísaná notárska zápisnica, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 17. septembra 2004 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 22. októbra 2004 začal nútený výkon rozhodnutia. Súdny exekútor podaním z 5. augusta 2010 podal podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú, na základe čoho okresný súd začal konanie na zastavenie exekúcie a následne uznesením č. k. 13 Er/894/2004-18 zo 14. septembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 4. októbra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 13 Er/894/2004-18 zo 14. septembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

6. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 726/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru a celý úver sa stal okamžite splatný, v dôsledku čoho došlo 18. marca 2003 k spísaniu notárskej zápisnice, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 17. mája 2003 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 3. júla 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 28. októbra 2009 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora, nadväzne na čo okresný súd uznesením z 25. júna 2010 zmenu súdneho exekútora pripustil. Pôvodný súdny exekútor podal 2. júla 2010 podnet na vyhlásenie exekúcie za neprípustnú a následne okresný súd uznesením č. k. 19 Er/928/2003-76 z 3. septembra 2010 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 27. septembra 2010 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 19 Er/928/2003-76 z 3. septembra 2010 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 tak, že toto uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

7. Vo veci vedenej pod sp. zn. Rvp 728/2011 dlžník neuhradil dve po sebe idúce splátky, čím sa dostal do omeškania so splácaním úveru a celý úver sa stal okamžite splatný, v dôsledku čoho došlo 9. apríla 2003 k spísaniu notárskej zápisnice, ktorú podpísal v zmluve splnomocnený zástupca dlžníka. Dňa 18. mája 2003 bol podaný návrh na výkon exekúcie súdnemu exekútorovi, ktorý na základe poverenia udeleného okresným súdom 3. júla 2003 začal nútený výkon rozhodnutia. Dňa 28. októbra 2009 podala sťažovateľka návrh na zmenu súdneho exekútora, nadväzne na čo okresný súd uznesením č. k. 18 Er/460/2003-17 z 9. decembra 2009 vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zároveň ju zastavil.

Sťažovateľka podala 22. decembra 2009 proti uzneseniu okresného súdu č. k. 18 Er/460/2003-17 z 9. decembra 2009 odvolanie, o ktorom rozhodol krajský súd uznesením sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010 tak, že uznesenie okresného súdu ako vecne a právne správne potvrdil.

Podľa názoru sťažovateľky napadnutými uzneseniami krajského súdu a postupom okresného súdu, ktorý mu predchádzal, boli porušené jej práva „na spravodlivý proces“ podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru, ako aj práva „vyplývajúce z článku 1 Dodatočného protokolu...“. V ďalšom sťažovateľka interpretovala čl. 6 ods. 1 dohovoru a čl. 1 dodatočného protokolu, poukázala na konkrétne rozhodnutia Európskeho súdu pre ľudské práva a ústavného súdu a v podstatnom uviedla, že spravodlivosť konania „v súlade s čl. 6 ods. 1 Dohovoru v sebe zahrnuje... princíp rovnosti zbraní a kontradiktórnosti...“. V tejto súvislosti okresnému súdu vyčítala, že „v priebehu konania na zastavenie exekúcie... opätovne preskúmal exekučný titul a súvisiace doklady, t.j. vykonal dokazovanie. V priebehu tohto konania súd nedal priestor na vyjadrenie účastníkom konania k vykonaným dôkazom ani nedal možnosť navrhnúť nové dôkazy v tomto konaní, ktoré by zvrátili jeho rozhodnutie zastaviť konanie.“.

Sťažovateľka je presvedčená, že «okresný súd a krajský súd svojím rozhodnutím zlomil právnu istotu účastníkov exekúcie, teda povinného a sťažovateľa aj ich oprávnené očakávanie užívať svoj majetok nastolený vydaním poverenia na vykonanie exekúcie bez splnenia zákonných povinností a porušením základných práv a slobôd... Sťažovateľ[ka] má za to, že na základe zmluvy o úvere mu vznikol nárok na vrátenie peňažných prostriedkov osobou, ktorej úver poskytol. Tento nárok nebol nikdy spochybnený, naopak posilnený ochranou v rámci exekučného konania pod dohľad súdu vydaním poverenia na vykonanie exekúcie. Sťažovateľ[ka] tak vlastnil[a] majetok („possession“ „bien“) v zmysle Protokolu 1 Dohovoru, nakoľko išlo o existujúce (reálne) právo (ktoré vzniklo na základe bilaterálneho právneho úkonu – zmluvy, ktorej platnosť nebola účastníkmi ani súdnym orgánom spochybnená) a dokonca realizoval[a] toto svoje právo pod dohľadom súdu. Ako Európsky súd pre ľudské práva uvádza inter alia v rozhodnutí Európskeho súdu pre ľudské práva Gasus Dosier und Fördertechnik, „pojmem vlastníctvo má autonómny význam, ktorý sa neobmedzuje na vlastníctvo hmotných vecí (statkov), práva a záujmy predstavujúce aktíva môžu byť považované za vlastníctvo“. V prípade sťažovateľ[ky] nejde o žiadne fiktívne právo, ktorého existencia by mala byť určená dodatočne alebo existencia nároku by mohla byť spochybnená.».

Sťažovateľka ďalej tvrdí, že „v posudzovanom prípade, došlo k zásahu do je[j] vlastníckeho práva zo strany štátneho orgánu tým, že súd exekúciu zastavil, čím znemožnil plnenie v prospech sťažovateľ[ky], na ktorý sťažovateľ[ke] vznikol, na základe zmluvy o úvere nárok a ktorý bol zabezpečený zákonom predvídaným exekučným titulom pod dohľadom súdu. Uvedený zásah do vlastníckych práv sťažovateľ[ky] nie je v súlade s požiadavkami Protokolu 1 Dohovoru druhej vety a predstavuje zásah do pokojného užívania majetku sťažovateľ[ky], resp. predstavuje de facto zbavenie vlastníctva. Zásah do vlastníckeho práva musí spĺňať, v zmysle Protokolu 1 Dohovoru a konštantnej judikatúry Európskeho súdu pre ľudské práva 3 podmienky, a to aby i) bol zásah vykonaný vo verejnom záujme, ii) zásah bol primeraný sledovanému cieľu a iii) bol uskutočnený na základe zákona. Podľa názoru sťažovateľ[ky] tomto prípade nebola stricto sensu splnená žiadna z vyššie uvedených podmienok. Pokiaľ ide o vykonanie zásahu vo verejnom záujme, v posudzovanom prípade, kedy súdy zasiahnu do výkonu rozhodnutia takým spôsobom, že

zmariť možnosť veriteľa na uspokojenie jeho pohľadávky zo štandardného obchodno-právneho vzťahu, nie je možné považovať za zásah vo verejnom záujme. Podľa názoru sťažovateľ[ky] však v danom prípade úplne absentuje požiadavka verejného záujmu. Nie je totiž možné považovať za otázku verejného záujmu znemožnenie vymožitelnosti pohľadávky, ktorá má svoj základ vo vzťahu súkromno-právnej povahy... Pokiaľ ide o požiadavku proporcionality, t. j. či je zásah primeraný sledovanému cieľu (kedy zásahom sa rozumie zastavenie exekučného konania), sťažovateľ má za to, že zásah (zo strany súdu nie je primeraný sledovanému cieľu). V prvom rade je potrebné podľa názoru sťažovateľ[ky] uviesť, že nie je vôbec zrejmé aký sledovaný cieľ mal byť súdom sledovaný. Pokiaľ by ním mala byť domnelá ochrana spotrebiteľa, sťažovateľ má za to, že prípad nespadá do rámca ochrany spotrebiteľov. Navyše, je opätovne potrebné zdôrazniť to, že zásahom sa mári možnosť veriteľa (t. j. sťažovateľ[ky]) na uspokojenie je[j] pohľadávky vzniknutej zo štandardného zmluvného a obchodno-právneho vzťahu. Ak by aj mal súd za to, že určité dojednania sú v rozpore so všeobecne záväznými právnymi predpismi, súd musí, podľa názoru sťažovateľ[ky] postupovať tak, aby neznemožnil výkon sťažovateľ[kinho] práva. Inak povedané zastavením vykonávacieho (exekučného) konania nemôže byť sťažovateľ[ka] ako veriteľ ukrátený. Ak je postupom všeobecného súdu znemožnené vymoženie určitej sumy, ktorá pre sťažovateľ[ku] predstavuje pohľadávku, takýto postup je v rozpore s Protokolom I Dohovoru.“

Sťažovateľka na základe argumentácie uvedenej v sťažnostiach navrhla, aby ústavný súd o nich rozhodol nálezom, v ktorom vysloví porušenie jej práva „na spravodlivý proces vyplývajúce z článku 6 ods. 1... dohovoru... a na ochranu majetku podľa čl. 1 Dodatkového protokolu...“ napadnutými uzneseniami krajského súdu, zruší napadnuté uznesenia, veci vráti na ďalšie konanie a prizná jej primerané finančné zadosťučinenie, ako aj úhradu trov konania.

II.

Podľa čl. 127 ods. 1 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „ústava“) ústavný súd rozhoduje o sťažnostiach fyzických osôb alebo právnických osôb, ak namietajú porušenie

svojich základných práv alebo slobôd, alebo ľudských práv a základných slobôd vyplývajúcich z medzinárodnej zmluvy, ktorú Slovenská republika ratifikovala a bola vyhlásená spôsobom ustanoveným zákonom, ak o ochrane týchto práv a slobôd nerozhoduje iný súd.

Ústavný súd návrh predbežne prerokuje podľa § 25 ods. 1 zákona Národnej rady Slovenskej republiky č. 38/1993 Z. z. o organizácii Ústavného súdu Slovenskej republiky, o konaní pred ním a o postavení jeho sudcov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon o ústavnom súde“) na neverejnom zasadnutí bez prítomnosti navrhovateľa a zisťuje, či nie sú dôvody na jeho odmietnutie podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde. Podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde môže ústavný súd na predbežnom prerokovaní odmietnuť uznesením bez ústneho pojednávania návrhy, na prerokovanie ktorých nemá právomoc, návrhy, ktoré nemajú náležitosti predpísané zákonom, neprípustné návrhy alebo návrhy podané niekým zjavne neoprávneným, ako aj návrhy podané oneskorene. Ústavný súd môže odmietnuť aj návrh, ktorý je zjavne neopodstatnený.

II.1 K spoločnému prerokovaniu vecí

Podľa § 31a zákona o ústavnom súde ak tento zákon neustanovuje inak a povaha vecí to nevyučuje, použijú sa na konanie pred ústavným súdom primerane ustanovenia Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „OSP“).

V zmysle § 112 ods. 1 OSP v záujme hospodárnosti konania môže súd spojiť na spoločné konanie vecí, ktoré sa uňho začali a skutkovo spolu súvisia alebo sa týkajú tých istých účastníkov.

Zákon o ústavnom súde nemá osobitné ustanovenie o spojení vecí na spoločné konanie, avšak v súlade s § 31a zákona o ústavnom súde možno v konaní o sťažnosti podľa čl. 127 ústavy primerane použiť na prípadné spojenie vecí § 112 ods. 1 OSP.

S prihliadnutím na obsah sťažností vedených ústavným súdom pod sp. zn. Rvp 679/2011, sp. zn. Rvp 684/2011, sp. zn. Rvp 721/2011, sp. zn. Rvp 722/2011, sp. zn. Rvp 725/2011, sp. zn. Rvp 726/2011 a sp. zn. Rvp 728/2011, z ktorých vyplýva ich právna a skutkovú súvislosť, a prihliadajúc taktiež na totožnosť v osobe sťažovateľky a krajského súdu, proti ktorému tieto sťažnosti smerujú, rozhodol ústavný súd aplikujúc § 31a zákona o ústavnom súde v spojení s § 112 ods. 1 OSP tak, ako to je uvedené v bode 1 výroku tohto uznesenia.

II.2 K namietanému porušeniu práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu uzneseniami krajského súdu č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010

Z citovaného § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde vyplýva, že úlohou ústavného súdu pri predbežnom prerokovaní sťažnosti je tiež posúdiť, či táto nie je zjavne neopodstatnená. V súlade s konštantnou judikatúrou ústavného súdu o zjavnú neopodstatnenosť sťažnosti ide vtedy, keď namietaným postupom alebo namietaným rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci nemohlo dôjsť k porušeniu základného práva alebo slobody, ktoré označil sťažovateľ, a to buď pre nedostatok príčinnej súvislosti medzi označeným postupom alebo rozhodnutím príslušného orgánu verejnej moci a základným právom alebo slobodou, porušenie ktorých sa namietalo, prípadne z iných dôvodov. Za zjavne neopodstatnenú sťažnosť je preto možné považovať takú, pri predbežnom prerokovaní ktorej ústavný súd nezistil žiadnu možnosť porušenia označeného základného práva alebo slobody, realnosť ktorej by mohol posúdiť po jej prijatí na ďalšie konanie (I. ÚS 66/98, tiež napr. I. ÚS 4/00, II. ÚS 101/03, IV. ÚS 136/05, III. ÚS 198/07).

Pri rozhodovaní o sťažnostiach podľa čl. 127 ods. 1 ústavy ústavný súd štandardne poukazuje na svoje ústavné postavenie vymedzené v čl. 124 ústavy, z ktorého vyplýva, že vo veciach patriacich do právomoci všeobecných súdov nie je alternatívnou ani

mimoriadnou opravnou inštitúciou (m. m. II. ÚS 1/95, II. ÚS 21/96), ale súdnym orgánom ochrany ústavnosti. Preto nie je zásadne oprávnený preskúmať a posudzovať právne názory všeobecného súdu, ktoré ho pri výklade a uplatňovaní zákonov viedli k rozhodnutiu vo veci samej, ani preskúmať, resp. či v konaní pred všeobecným súdom bol, alebo nebol náležite zistený skutkový stav a aké skutkové a právne závery zo skutkového stavu všeobecný súd vyvodil. Úloha ústavného súdu sa obmedzuje na kontrolu zlučiteľnosti účinkov takejto interpretácie a aplikácie s ústavou, prípadne medzinárodnými zmluvami o ľudských právach a základných slobodách. Do sféry pôsobnosti všeobecných súdov môže ústavný súd zasiahnuť len vtedy, ak by ich konanie alebo rozhodovanie bolo zjavne nedôvodné alebo arbitrárne, a tak z ústavného hľadiska neospravedlňiteľné a neudržateľné, a zároveň by malo za následok porušenie niektorého základného práva alebo slobody (m. m. I. ÚS 13/00, I. ÚS 139/02, III. ÚS 180/02 atď.). O svojvôli pri výklade alebo aplikácii zákonného predpisu všeobecným súdom by bolo možné uvažovať vtedy, ak by sa jeho názor natoľko odchyľil od znenia príslušných ustanovení, že by zásadne poprel ich účel a význam (napr. I. ÚS 115/02, I. ÚS 176/03).

Krajský súd uznesenie č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 13 Er/366/2005-37 z 30. septembra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

„Napadnutým uznesením okresný súd exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. J. Ď. pod sp. zn. EX 1245/05 vyhlásil za neprípustnú a zastavil, oprávnenému uložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi trovy exekúcie vo výške 20,60 € v lehote troch dní od právoplatnosti tohto uznesenia. Povinnej náhradu trov exekúcie nepriznal. Svoje rozhodnutie odôvodnil tým, že podkladom exekúcie bola notárska zápisnica č. N 914/2005, NZ 7524/2005, NCRLs 7442/2005 spísaná dňa 20. 02. 2005 JUDr. O. Ď., notárom so sídlom..., v ktorej Mgr. T. K. na základe plnej moci udelenej v zmluve o úvere, ktorá je prílohou notárskej zápisnice v mene povinnej osoby uznal dlh voči oprávnenému v celkovej výške 16.651,- Sk (552,71 €). Plnú moc, ktorou povinná v zmluve o úvere zo dňa 15. 10. 2004 splnomocnila advokáta Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu a uznanie záväzku z úveru, okresný súd vyhodnotil ako neurčité splnomocnenie, koncipované široko a všeobecne, a uznanie dlhu v mene povinného

a udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice nemožno považovať za platné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka aj z dôvodu, že právo, ktoré môže vzniknúť v budúcnosti, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody nie je ešte známe a nemožno ním disponovať. Ak v čase uzavretia dohody o plnomocenstve neexistoval dlh a nebola známa ani jeho výška, v tom čase nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie, a ani nemohol splnomocniť inú osobu na uznanie dlhu. Zároveň poukázal na rozpor záujmov povinného a zástupcu, kedy pri uzatváraní zmluvy o úvere povinná osoba nemá možnosť slobodnej voľby zástupcu, nakoľko zmluva o úvere ako predtlač obsahovala meno splnomocnenca Mgr. T. K. Poukázal na § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka a na rozpor záujmov zástupcu so záujmami zastúpené, a aj z tohto dôvodu na neplatnosť právneho úkonu podľa § 39 Občianskeho zákonníka. Exekúciu vyhlásil za neprípustnú podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku a exekúciu zastavil podľa § 58 ods. 1 Exekučného poriadku z dôvodu zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučného titulu...

Krajský súd ako súd odvolací preskúmal vec podľa § 212 ods. 1 O. s. p. bez nariadenia pojednávania podľa § 214 ods. 2 O. s. p. Uznesenie okresného súdu vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení potvrdil v súlade s § 219 ods. 1, 2 O. s. p., pričom odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia.

Zápisnica o úvere uzavretá medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom zo dňa 15. 10. 2004 obsahuje neplatné ustanovenie o splnomocnení advokáta Mgr. T. K. na splnenie notárskej zápisnice ako exekučného titulu, uznanie záväzku z úveru tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, z dôvodu rozporu zástupcu so záujmami zastúpeného podľa § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, ako aj vzhľadom na vzdanie sa práv dlžníka do budúcnosti, ktoré by mohli vzniknúť. Uznanie dlhu Mgr. T. K. v rámci notárskej zápisnice napísanej v Bratislave pred notárom JUDr. O. Ď... č. N 914/2005, NZ 7524/2005, NCRLs 7442/2005 zo dňa 20. 02. 2005 preto nie je taktiež platné v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a tak notárska zápisnica nemôže byť po materiálnej ani formálnej stránke vykonateľným exekučným titulom.“

Krajský súd uznesenie č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 19 Er/926/2003-12 z 3. septembra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

„Napadnutým uznesením okresný súd exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu absencie spôsobilého exekučného titulu. Súd skúmal notársku zápisnicu (ktorá v danej veci predstavuje exekučný titul) č. N 866/2003 NZ 19829/2003 zo dňa 18. 03. 2003 spísanú na základe plnomocenstva udeleného advokátovi Mgr. T. K. a následne substitučného plnomocenstva udeleného Mgr. M. P. Plnomocenstvo, ktorý dlžník, ako splnomocniteľ splnomocnil Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice a na uznanie záväzku v mene povinného, bolo obsahom zmluvy o úvere uzavretej medzi oprávneným a povinným. Súd poukázal na rozpor záujmov povinného a zástupcu. Pri uzatváraní zmluvy povinný nemal možnosť voľby výberu zástupcu, pretože zo zmluvy o úvere, ktorú povinný uzatvoril, je zrejmé, že v tejto zmluve bola použitá už predtlač. Takýmto spôsobom bol spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci a to, že splnomocnenec bude jednoznačne hájiť záujem povinného; a zároveň možno pochybovať o slobodnej voľbe pri výbere svojho splnomocnenca. Okresný súd tak dospel k záveru, že dohoda o plnomocenstve, ktorá bola uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 Občianskeho zákonníka, je absolútne neplatná.

Súd konštatoval, že predmetná notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, nakoľko nezodpovedá požiadavkám, ktoré sú na notársku zápisnicu, ako na titul pre exekúciu kladené, ďalej z dôvodu, že plnomocenstvo udelené povinným je v rozpore s § 31 a nasl. Občianskeho zákonníka a tak i uznanie záväzku, ktoré vzniklo podľa § 323 Obchodného zákonníka spolu s udelením súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú neplatné. Na absolútnu neplatnosť prihliada súd aj bez návrhu. Keďže v danej veci nebol daný spôsobilý exekučný titul, súd prvého stupňa exekúciu vyhlásil za neprípustnú a zároveň ju zastavil podľa ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, pretože bol daný iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Napadnutým uznesením okresný súd rozhodol i o trovách exekúcie, a to tak, že povinnému a súdnemu exekútorovi trovy exekúcie nepriznal...

V dôsledku odvolania krajský súd, ako súd odvolací, odvolanie prejednal v medziach daných ustanovením § 212 ods. 1 OSP a bez nariadenia pojednávania v súlade s ustanovením § 214 ods. 1, 2 OSP napadnuté uznesenie podľa ust. § 219 ods. 1 OSP potvrdil ako vo výroku vecne správne.

Podľa ust. § 31 ods. 1 OZ pri právnom úkone sa možno dať zastúpiť fyzickou alebo právnickou osobou. Splnomocniteľ udelí za týmto účelom plnomocenstvo splnomocnencovi, v ktorom sa musí uviesť rozsah splnomocnencovho oprávnenia.

Podľa ust. § 574 ods. 2 OZ dohoda, ktorou sa niekto vzdáva práv, ktoré môžu vzniknúť až v budúcnosti, je platná.

Uznať záväzok alebo uznať dlh je právom dlžníka, ktoré v budúcnosti realizovať môže, ale aj nemusí. Záleží to od rôznych okolností, ktoré nastanú až v budúcnosti. V zmysle citovaného ustanovenia, ktoré má kogentnú povahu, nie je prípustné, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti. Takáto dohoda je neplatná podľa § 39 OZ. Právo, ktoré môže v budúcnosti vzniknúť, je právom, ktoré v čase uzavretia dohody nie je ešte známe a nemožno s ním disponovať. Ak v čase uzavretia zmluvy o splnomocnení nebola známa výška záväzku, nemohol povinný realizovať svoje právo dlh uznať alebo nie. Potom ani nemohol splnomocniť tretiu osobu na takýto úkon. Preto je splnomocnenie obsiahnuté v zmluvy o úvere neplatným právnym úkonom. Odvolací súd dospel, rovnako ako súd prvého stupňa, k záveru o neplatnosti udeleného plnomocenstva, čoho nezvratným následkom je i neplatnosť samotnej notárskej zápisnice, do ktorej bolo zakomponované. Neprávo totiž nemožno zhojiť právom.

Keďže v prejednávanej veci riadny exekučný titul nie je dané, pričom na podmienku existencie a trvania exekučného titulu súd prihliada v každej fáze exekučného konania, súd prvého stupňa postupov správne, keď exekúciu zastavil.“

Krajský súd uznesenie č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 22 Er/121/2004-16 z 18. augusta 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

«Napadnutým uznesením okresný súd exekúciu vykonávanú pod sp. zn. EX 609/2004 súdnym exekútorom JUDr. J. Ď. vyhlásil za neprípustnú a následne ju zastavil podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch

a exekučnej činnosti (Exekučného poriadku). Súd konštatoval, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa oprávnený domáha nároku voči povinnému, nie je spôsobilým exekučným titulom, keďže odporuje zákonu, konkrétne ustanoveniu § 22 ods. 2, § 23 a § 39 Občianskeho zákonníka. Priamo v zmluve o úvere bolo spísané plnomocenstvo dlžníkom, ako jednostranný právny úkon preukazujúci existenciu právneho vzťahu zastúpenia, bez ďalšej prezentácie prípadného zmluvného vzťahu uzavretého medzi zástupcom a zastúpeným. Z celého kontextu zmluvy a jej podpisovania je nejasné, akú vôľu mienil dlžník prejavíť podpísaním, zmluvy, nemožno tak jednoznačne vysloviť právny názor, že dlžník podpísaním úverovej zmluvy mienil uzavrieť aj dohodu o plnomocenstve. Exekučný súd poukázal najmä na rozpor záujmov zastúpeného - dlžníka a zástupcu, keďže rovnako oprávnený splnomocnil Mgr. T. K. na zastupovanie pri všetkých právnych úkonoch spojených s vymáhaním pohľadávky voči dlžníkovi. Exekučný súd vo svojom rozhodnutí vyslovil, že splnomocnenie je absolútne neplatné, keďže v rovnakom čase veriteľa aj dlžníka zastupovala tá istá osoba, ktoré nemôže prezentovať ochranu záujmov jedného alebo druhého účastníka právneho vzťahu. Pokiaľ je udelené plnomocenstvo dlžníka absolútne neplatné, na čo prihliada súd ex offo, je aj notárska zápisnica, obsahujúca vyhlásenie o uznaní záväzku a súhlase s jej vykonateľnosťou a s exekúciou, ktoré za povinného urobil substitút Mgr. T. K., takisto neplatná, pričom absolútna neplatnosť právneho úkonu vyplýva priamo zo zákona a pôsobí voči každému...

Podstatnou a z hľadiska posúdenia správnosti úvahy exekučného súdu relevantnou skutočnosťou je, že splnomocnenie, ktoré udelil povinný v zmluve o úvere, je koncipované široko a všeobecne. Povinný splnomocnil tretiu osobu, aby v jeho mene uznala záväzok, ktorého konkrétnu výšku nebolo možné predpokladať. Tým sa povinný vzdal svojho práva uznať alebo neuznať prípadný záväzok, ktorý vznikne či nevznikne v budúcnosti. Povinnému bolo už v tom čase, kedy ešte záväzok v zmysle určitého a konkrétneho dlhu neexistoval, odňaté právo namietat výšku „uznaného“ dlhu v čase uznania, pretože neistý záväzok v budúcnosti nie je dostatočne určitý a určiteľný, navyše nemožno ani predpokladať, či určité právne významné okolnosti (omeškanie dlžníka a v akom rozsahu) vôbec v budúcnosti nastanú. Zástupca povinného navyše určil lehotu, dokedy má byť dlh zaplatený, zjavne bez splnomocnenia povinným, navyše dlžníka tým zaviazal k povinnosti a k lehote, o ktorej nemohol mať vedomosť. Pretože splnomocnenie koncipované tak, ako je obsiahnuté

v zmluve o úvere vytvára široký priestor pre konanie a právne úkony splnomocnenca, správne ho exekučný súd považoval za neplatné. Exekučný súd poukázal aj na rozpor záujmov povinného a „ním zvoleného“ zástupcu s poukazom na ustanovenie § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka, s čím sa odvolací súd takisto v plnom rozsahu stotožňuje. Zmluvná voľnosť povinného pri „zvolení“ si splnomocneného zástupcu bola zjavne obmedzená natoľko, že pri nožnej jedinej variante konkrétneho zástupcu vyplývajúcej a zakomponovanej priamo do predtlaču už vopred pripravenej zmluvy o úvere, nemožno o jeho slobodnej vôli pri zvolení si zástupcu vôbec hovoriť. Tým je spochybnený základný predpoklad pri udelení plnej moci, teda to, že splnomocnenec bude hájiť záujem povinného ako aj slobodná voľba pri výbere svojho splnomocnenca. Zmluva o úvere neobsahuje prehlásenie splnomocnenej osoby (ani len jej podpis), že udelené plnomocenstvo prijíma. Zmluvné zastúpenie je dvojstranný právny úkon, pričom dohoda o plnomocenstve nikdy súdu predložená nebola. Odvolací súd sa domnieva, že ani nikdy medzi splnomocniteľom a splnomocnencom nebola spísaná. Už len všetky tieto skutočnosti, konštatované jednak v napadnutom uznesení, ako aj konštatované odvolacím súdom, každá sama osebe by mala za následok vyslovenie absolútnej neplatnosti udeleného plnomocenstva. Pokiaľ teda plnomocenstvo udelené platné nebolo, nemohli z neskorších právnych úkonov uskutočnených „splnomocneným zástupcom“ v mene splnomocniteľa nadobudnúť právne účinky pre osobu, v mene ktorej „konali“. Ak teda z neplatne udeleného plnomocenstva nevyplynuli právne účinky vykonaného právneho úkonu v mene povinného, ani predložená notárska zápisnica nemôže byť exekučným titulom, na základe ktorého by oprávnenému voči povinnému vznikol nárok, ktorého vymoženiu by sa mohol v rámci exekúcie domáhať.

Ani námietka oprávneného, podľa ktorej už súd posudzoval súladnosť exekučného titulu – notárskej zápisnice so zákonom, pričom táto otázka bola predmetom skúmania exekučným súdom pri vydávaní poverenia na vykonanie exekúcie, a súd uznal exekučný titul za súladný, keď udelil súdnemu exekútorovi poverenia na vykonanie exekúcie, neobstojí. Povinnosťou súdu je v každom štádiu vedenia exekúcie prihliadať na to, či existujú formálne i materiálne predpoklady pre vedenie exekúcie. Pokiaľ však exekučný súd zistí formálne či materiálne nedostatky vykonateľnosti exekučného titulu (zistený nedostatok týkajúci sa plnej moci, majúci za následok absolútnu neplatnosť a tým nevykonateľnosť exekučného titulu, že táto skutočnosť postačujúca pre jednoznačný záver súdu, že

predmetná notárska zápisnica nemôže byť a nie je spôsobilým exekučným titulom, z ktorého záveru potom súdu vyplýva povinnosť vysloviť podľa ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku neprípustnosť exekúcie, pretože je tu iný dôvod brániaci vedeniu exekúcie a majúci za následok jej zastavenie. Potom je nevyhnuté aj návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietnuť ako bezpredmetný, keďže je tu zákonný dôvod brániaci vedeniu exekúcie a majúci za následok jej zastavenie.»

Krajský súd uznesenie č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 22 Er/640/2005-19 z 5. októbra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

«Okresný súd napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil (podľa § 57ods. 1 písm. g/ zák. č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (ďalej len „Exekučný poriadok“) z dôvodu, že notárska zápisnica spísaná dňa 01. 05. 2005 notárom JUDr. O. D. pod sp. zn. N 1889/2005, NZ 18788/2005 nie je vykonateľným exekučným titulom, pretože bola spísaná na základe žiadosti Mgr. T. K., advokáta, ktorého na spísanie notárskej zápisnice o uznaní dlhu a súhlase s vykonateľnosťou notárskej zápisnice splnomocnila povinná v zmluve o úvere zo dňa 26. 08. 2004. Toto plnomocenstvo nepovažoval okresný súd za platné z dôvodu, že záujmy zastúpeného a zástupcu si navzájom odporujú v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka.

Exekútorovi priznal pravo na náhradu trov exekúcie v ním vyúčtovanej sume, t. j. vo výške 20,75 Eur, s tým, že k povinnosti nahradiť tieto trovy exekúcie zaviazal oprávneného (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku)...

Po preskúmaní veci odvolací súd zistil, že predmetná zmluva o úvere č. 6460034 bola medzi oprávneným ako veriteľom a povinnou ako dlžníkom uzatvorená dňa 26. 08. 2004. V texte zmluvy vyhotovenej formou predtlačky je uvedená formulácia, z ktorej vyplýva, že povinná (dlžník) ako splnomocniteľ, splnomocnila advokáta Mgr. T. K. na to, aby vo forme notárskej zápisnice uznal v jej mene jej záväzok z úverovej zmluvy tak, aby sa notárska zápisnica stala vykonateľným exekučným titulom. Dňa 01. 05. 2005 bola notárom JUDr. O. D... spísaná notárska zápisnica N 1889/2005, NZ 18788/2005, v bode 3 ktorej advokát Mgr. T. K. v mene povinnej vyhlásil, že uznáva dlh voči oprávnenému v celkovej výške 633,51 Eur (pôvodne 19.085.- Sk). Odvolací sud sa stotožňuje s názorom prvostupňového

súdu, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. T. K. priamo v zmluve o úvere nie je platným jednostranným právnym úkonom povinnej, preto Mgr. T. K. nemohol pred notárom platne vyhlásiť uznanie záväzku z úverovej zmluvy a súhlasiť s vykonateľnosťou notárskej zápisnice v mene povinnej a to pre rozpor záujmov zástupcu a zastúpeného v zmysle § 22 ods. 2 Občianskeho zákonníka. Uvedený rozpor spočíval v tom, že právny zástupca povinnej, ktorý by mal povinnú pri uznaní dlhu a spísaní notárskej zápisnice zastupovať, bol určený priamo v zmluve o úvere veriteľom, čo znamená, že si povinná Mgr. T. K. ako svojho zástupcu na základe svojej vôle nevybrala.

Na základe uvedených skutočností odvolací súd konštatuje, že v dôsledku neplatného plnomocenstva podľa § 39 Občianskeho zákonníka je neplatné aj vyhlásenie Mgr. T. K. pred notárom JUDr. O. Ď.

Po preskúmaní veci odvolací súd konštatuje, že predmetná notárska zápisnica nespĺňa podmienky materiálne vykonateľného exekučného titulu, keďže bola spísaná na základe absolútne neplatného právneho úkonu. Postup okresného súdu, ktorý exekúciu vyhlásil za neprípustnú, bol preto správny. Vydanie poverenia na vykonanie exekúcie súdnemu exekútorovi nie je takým procesným rozhodnutím, ktoré by v zmysle § 159 ods. 3 O. s. p. tvorilo prekážku veci rozsúdenej. Na základe uvedených skutočností vyhodnotil odvolací súd námietku oprávneného uvedenú v odvolaní, že prvostupňový súd posudzoval vec, o ktorej už raz rozhodol, ako nedôvodnú, rovnako ako považoval za nedôvodnú aj námietku oprávneného, že platnosť predmetného plnomocenstva posúdil notár JUDr. O. Ď. pri spisovaní notárskej zápisnice, pretože súd nie je právnym názorom notára pri spisovaní notárskej zápisnice viazaný.

V súvislosti s argumentom oprávneného uvedeným v odvolaní odvolací súd uvádza, že okresný súd mohol zistiť deficit materiálnej vykonateľnosti predmetnej notárskej zápisnice už z listín, ktoré predložil oprávnený spolu s návrhom na vykonanie exekúcie, teda v čase keď rozhodoval o vydaní poverenia, ale ak sa absolútna neplatnosť právneho úkonu nepremlčuje, mohol okresný súd zastaviť exekúciu z tohto dôvodu aj s odstupom niekoľkých rokov.

Z uvedených dôvodov odvolací súd rozhodnutie okresného súdu vo výroku, ktorým vyhlásil exekúciu za neprípustnú a zastavil ju (podľa § 57 ods. 1 písm. g/ Exekučného poriadku), podľa ustanovenia § 219 ods. 1 O. s. p. potvrdil.»

Krajský súd uznesenie č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 13 Er/894/2004-18 zo 14. septembra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

«Okresný súd v Lučenci napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. J. Ď. pod sp. zn. EX 3669/04 na základe poverenia vydaného Okresným súdom Lučenec pod č. 5606 026443 dňa 22. 10. 2004 za neprípustnú a zastavil ju. Oprávnenému zložil povinnosť nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovy exekúcie vo výške 39,19 eur v lehote do 3 dní od právoplatnosti rozhodnutia. Povinnému náhradu trov exekúcie nepriznal.

Rozhodnutie súd odôvodnil ust. § 58 (ex offa) a § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, že exekúcia je neprípustná z dôvodu, že notárska zápisnica, na podklade ktorej sa exekúcia vykonáva, od počiatku nie je spôsobilým exekučným titulom. Exekúciu nemožno ďalej vykonávať, preto ju súd zastavil. Notárska zápisnica č. N 712/2004, Nz 58798/2004 zo dňa 18. 07. 2004 spísaná pred notárkou JUDr. J. K..., bola spísaná len so zástupcom povinnej Mgr. B. Ž., substitútom zastupujúceho advokáta Mgr. T. K. Dohoda o plnomocenstve medzi Mgr. K. a povinnou je absolútne neplatná. Neplatné je aj uznanie dlhu v mene povinnej i udelenie súhlasu s vykonateľnosťou notárskej zápisnice. V súvislosti so zastavením exekúcie súd rozhodol o trovách exekúcie (§ 200 ods. 1 Exekučného poriadku) a povinnosť trovy platiť uložil oprávnenému s prihliadnutím na procesné zavinenie oprávneného na zastavení exekúcie (§ 203 ods. 1 Exekučného poriadku). Po vykonaných úpravách exekútorovi priznal trovy vo výške 39,19 eur. Povinnému žiadne trovy v konaní nevznikli, preto mu súd ich náhradu nepriznal...

Predpokladom na vedenie exekúcie voči dlžníkovi je exekučný titul (§ 41 Exekučného poriadku). Exekučným titulom je iba také rozhodnutie, ktoré je vykonateľné (materiálne a formálne). V tomto rozsahu skúma exekučný súd exekučný titul pri rozhodovaní o žiadosti exekútora o vydanie poverenia na vykonanie exekúcie (§ 44), na prípadnú námietku povinného proti exekúcii (§ 50), na prípadný návrh povinného na zastavenie exekúcie (§ 58). Súd môže zároveň v tomto rozsahu skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania (t. j. v každom štádiu konania na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu a v prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky materiálnej alebo formálnej vykonateľnosti, môže exekúciu aj bez návrhu zastaviť.

V tomto zmysle je koncipované aj ust. § 57 ods. 1 písm. a) Exekučného poriadku ako dôvod zastavenia exekúcie. Zahŕňa prípad, kedy sa exekúcia nemala vôbec začať, keďže rozhodnutie nebolo vykonateľné, a v čase rozhodovania o zastavení exekúcie stále vykonateľné nie je. Okresný súd exekúciu zastavil s odkazom na ust. § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, podľa ktorého súd exekúciu zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať. Aj aplikáciu tejto právnej normy na zistený skutkový stav možno mať za patričnú, hoci aplikácia ust. § 57 ods. 1 písm. a) by bola priliehavejšia a výstižnejšia. Takáto iná právna kvalifikácia ale nemá žiaden vplyv na výsledok a vecnú správnosť rozhodnutia.

Notárska zápisnica, ktorú Exekučný poriadok za exekučný titul považuje, je verejná listina, ktorá vznikla mimosúdnou cestou, ale jej formálne a obsahové náležitosti sú vymedzené zákonom. Formálne náležitosti notárskej zápisnice predpisuje zákon č. 323/1992 Z. z. o notároch a notárskej činnosti, ale notárska zápisnica musí obsahovať aj náležitosti predpísané § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, pretože len pri splnení oboch týchto podmienok ju možno považovať za formálne a materiálne vykonateľnú. V tejto súvislosti možno poukázať na nález Ústavného súdu SR sp. zn. I. ÚS 5/2000 z 13. 7. 2000, v ktorom Ústavný súd SR v rámci skúmania, či bolo porušené ústavné právo tam uvedeného oprávneného domáhať sa zákonom ustanoveným postupom svojho práva na nezávislom a nestrannom súde zaručeného čl. 46 ods. 1 Ústavy SR, riešil aj čiastkovú otázku, čo musí splňať notárska zápisnica, aby bola spôsobilým exekučným titulom. Ústavný súd vyslovil, že rozdiel medzi uznaním dlhu, resp. záväzku podľa hmotného práva, a notárskou zápisnicou obsahujúcou právny záväzok podľa § 41 ods. 2 Exekučného poriadku, teda podľa procesného práva je v dvoch náležitostiach. Predovšetkým nemôže ísť o jednoduchý písomný právny úkon, ale o písomný právny úkon v kvalifikovanej forme, teda vo forme notárskej zápisnice. Okrem toho notárska zápisnica musí obsahovať výslovný súhlas povinnej osoby s vykonateľnosťou právneho záväzku. Práve tento súhlas povinného s vykonateľnosťou notárskej zápisnice je jej najdôležitejšou náležitosťou ako exekučného titulu. Totiž až tento prejav vôle povinného robí z notárskej zápisnice verejnú listinu, ktorá je spôsobilá na nútený výkon povinností uvedenej v jej obsahu. Uvedeným prejavom vôle povinného sa teda završuje vznik exekučného titulu. Inými slovami, výlučne v dôsledku tohto právneho úkonu povinného, ktorý je vzhľadom na svoj cieľ a účel procesnej povahy, sa

z notárskej zápisnice stáva exekučný titul, ktorému zákon priznáva rovnaké právne účinky aké priznáva vykonateľnému rozhodnutiu súdu.“

V prejednávanej veci povinná pri spísaní notárskej zápisnice zo dňa 18. 07. 2004, ktorá má byť exekučným titulom, prítomná nebola. Proti názoru, že je možné dať sa pri tomto úkone (spísaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu) zastúpiť splnomocneným zástupcom na základe § 31 Občianskeho zákonníka a platné plnomocenstvo by vyvolalo účinky zamýšľané ust. § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, nemožno namietat'. Za správny však považuje odvolací súd názor okresného súdu v otázke, že plnomocenstvo udelené povinnou Mgr. T. K. v Zmluve o úvere č. 6190450 dňa 31. 07. 2003 neoprávňovalo Mgr. T. K. na spísanie notárskej zápisnice v znení ako bola spísaná.

Okresný súd správne vyhodnotil, že takéto osobitné splnomocnenie na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu nie je platné, pretože z neho nie je možné zistiť konkrétny rozsah oprávnení, ktoré z neho zástupcovi vyplývajú (v akom rozsahu má konať v mene zastúpenej osoby) a následne posúdiť, či konal splnomocnenec v mene splnomocniteľa v medziach oprávnenia zastupovať, či tým vznikli práva a povinnosti priamo splnomocniteľovi alebo či splnomocnenec prekročil svoje oprávnenie vyplývajúce z plnomocenstva a či na základe takéhoto úkonu mohli vzniknúť práva a povinnosti zastúpeného (§§ 32 a 33 Občianskeho zákonníka). Zákomom zamýšľané právne účinky môže vyvolať len platne udelená plná moc. Ak plná moc nie je platná, nespĺňa notárska zápisnica formálne a materiálne podmienky vykonateľného exekučného titulu, pretože bola spísaná neoprávnenou osobou a potom neobsahuje záväzok povinnej osoby a jej vyhlásenie o súhlase s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.»

Krajský súd uznesenie č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 19 Er/928/2003-76 z 3. septembra 2010 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

„Odvolaním napadnutým uznesením okresný súd exekúciu vedenú súdnym exekútorom JUDr. R. K., pod sp. zn. EX 1055/03 vyhlásil za neprípustnú a zastavil ju. Súdnemu exekútorovi JUDr. R. K. náhradu trov exekúcie nepriznal. Rovnako nepriznal náhradu trov exekúcie ani povinnému.

V odôvodnení predmetného uznesenia okresný súd uviedol, že z predložených dôkazov zistil, že oprávnený a povinný uzavreli dňa 20. 12. 2002 zmluvu o úvere. Súčasťou zmluvy o úvere bolo aj splnomocnenie, ktorým povinný splnomocnil Mgr. M. P... na základe substitučnej plnej moci zastupujúci Mgr. T. K., advokáta, konajúci na základe splnomocnenia tvoriaceho súčasť tejto notárskej zápisnice v mene povinnej osoby na spísanie notárskej zápisnice ako exekučného titulu. Na základe uvedeného splnomocnenia bola na Notárskom úrade notára JUDr. L. V... spísaná dňa 18. 03. 2003 notárska zápisnica č. N 865/2003, Nz 19828/2003, kde za povinného konal a zápisnicu podpísal splnomocnený advokátska koncipient na základe substitučného plnomocenstva. Pri uzatváraní zmluvy o úvere však povinný nemal možnosť voľby výberu zástupcu, pretože zo zmluvy je zrejmé, že pri jej uzatváraní bola použitá predtlač vyhotovená veriteľom, oprávneným, v ktorej už bola osoba splnomocnenca – advokáta určená. Udelenie takéhoto plnomocenstva splnomocniteľom, povinným, nerešpektuje základný predpoklad jeho udelenia a to, že splnomocnenec bude presadzovať a brániť záujem povinného ako aj slobodnú voľbu pri výbere svojho splnomocnenca. Z uvedeného je zrejmé, že záujmy splnomocneného advokáta sú v rozpore so záujmami povinného, preto dohoda o plnomocenstve je absolútne neplatná. Absolútna neplatnosť dohody o plnomocenstve má za následok, že substitút nemohol zastupovať povinného pri spisovaní notárskej zápisnice ako exekučného titulu a teda notárska zápisnica neobsahuje jednu z materiálnych podmienok vykonateľnosti a to súhlas povinného s vykonateľnosťou, preto nie je exekučným titulom. Prvostupňový súd preto uznesením č. k. 19 Er 928/2003-76 zo dňa 03. 09. 2010 vyhlásil podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku za neprípustnú a zastavil ju...

... titulom pre exekúciu podľa § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku bola notárska zápisnica. Notárskou zápisnicou sa rozumie listina spísaná notárom, ktorá spĺňa náležitosti stanovené na spisovanie notárskych zápisníc podľa zákona č. 323/1992 Zb. (notársky poriadok), a ktorá má charakter verejnej listiny. Podľa notárskej zápisnice je možné nariadiť exekúciu vtedy, ak spĺňa nielen náležitosti ustanovené na spisovanie notárskych zápisníc notárskym poriadkom, ale aj náležitosti uvedené v ustanovení § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku.

Ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku, okruh účastníkov notárskej zápisnice ako titulu pre exekúciu výslovne neoznačuje.

V danom prípade krajský súd vychádzal z toho, že notárska zápisnica so súhlasom vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmluvy medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, na základe ktorého môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinností cestou exekúcie bez toho, aby musel mať iný titul. Odvolací súd dospel k záveru, že takáto notárska zápisnica musí byť spísaná priamo s osobou povinnou, ako aj osobou oprávnenou. Danej požiadavke môže byť vyhovieť tým, že tieto osoby budú účastníkmi jediného zápisu, keď notárska zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov alebo pokračovaním v notárskej zápisnici, alebo tak, že k prejavu vôle spísanej v notárskej zápisnici len s jednou z uvedených osôb pristúpi formou samostatnej notárskej zápisnice aj druhá osoba. V tomto kontexte krajský súd poukazuje na nález Ústavného súdu SR spisová značka I. ÚS 5/2000 zo dňa 13. 07. 2000.

V danom prípade notárska zápisnica bola spísaná len so zástupcom povinného, a z tohto dôvodu, s poukazom na vyššie uvedené nespĺňa požiadavky, ktoré na notársku zápisnicu ako spôsobilý exekučný titul kladie ustanovenie § 41 ods. 2 písm. c) Exekučného poriadku. Z notárskej zápisnice ani nevyplýva, že by povinná osoba s vykonateľnosťou súhlasila. Okrem toho dohoda o plnomocenstve uzatvorená medzi povinným a Mgr. T. K. je absolútne neplatný právny úkon v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka, a preto aj z tohto dôvodu nemôže byť notárska zápisnica spôsobilým exekučným titulom.

Odvolacie námietky oprávneného považoval súd za neopodstatnené. Súd mal za to, že exekučný súd v rozsahu svojej zákonnej prieskumnej povinnosti môže skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, a to na návrh účastníka, alebo aj bez návrhu. V prípade zistenia, že nie sú splnené podmienky formálnej alebo materiálnej vykonateľnosti, môže aj bez návrhu exekúciu zastaviť.“

Krajský súd uznesenie sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010, ktorým potvrdil uznesenie okresného súdu č. k. 18 Er/460/2003-17 z 9. decembra 2009 o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a jej zastavení, odôvodnil takto:

„Okresný súd v Lučenci napadnutým uznesením vyhlásil exekúciu vykonávanú súdnym exekútorom JUDr. J. Ď. pod sp. zn. EX 1060/03 za neprípustnú a zastavil ju. Návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora zamietol. Oprávnenému uložil povinnosť

nahradiť súdnemu exekútorovi JUDr. J. Ď. trovy exekúcie vo výške 32,66 Eur v lehote 3 dní od právoplatnosti uznesenia. Povinnému náhradu trov exekúcie nepriznal.

V odôvodnení rozhodnutia súd prvého stupňa uviedol, že notárska zápisnica č. N 1289/2003, NZ 26362/2003 spísaná notárom JUDr. E. V. dňa 09. 04. 2003..., na základe ktorej navrhol oprávnený výkon exekúcie v tejto veci nemôže byť exekučným titulom pre exekúciu, nakoľko pri spísaní uvedenej notárskej zápisnice za povinného konal a zápisnicu podpísal splnomocnený advokát Mgr. T. K., ktorý za povinného uznal dlh voči oprávnenému v celkovej výške (21.166,- Sk) 702,58 Eur a zároveň vyhlásil, že súhlasí s exekúciou. Súd prvého stupňa poukázal na rozpor záujmov povinného a zástupcu z dôvodu, že zástupca má na základe takéhoto plnomocenstva hájiť záujmy, povinného a nie uznávať za neho dlh a vyhlasovať, že súhlasí s exekúciou na uspokojenie pohľadávky oprávneného. Súd prvého stupňa považoval dohodu o plnomocenstve uzatvorenú medzi povinným a Mgr. T. K. podľa § 31 Občianskeho zákonníka za absolútne neplatnú a zároveň dospel k záveru, že uznanie dlhu a aj súhlas s vykonateľnosťou notárskej zápisnice sú právne úkony, ktoré splnomocnený zástupca povinného urobil v rozpore so záujmami povinného, tieto právne úkony svojim účelom odporovali zákonu, a preto sú v zmysle § 39 Občianskeho zákonníka absolútne neplatné.

Súd prvého stupňa zároveň zamietol návrh oprávneného na zmenu súdneho exekútora, nakoľko oprávnenému nie je možné udeliť súhlas na zmenu súdneho exekútora a poveriť nového súdneho exekútora vykonaním exekúcie na podklade exekučného titulu, ktorý je neplatný...

Podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku, exekúciu súd zastaví, ak exekúciu vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Súd môže v rozsahu svojej zákonnej preskúmvacej povinnosti skúmať exekučný titul počas celého exekučného konania, nielen pri rozhodovaní o udelení poverenia exekútorovi, a to na návrh účastníka konania alebo aj bez návrhu. Spôsobilý exekučný titul je jednou zo základných podmienok exekučného konania, nedostatok ktorej je neodstrániteľný a je dôvodom na zastavenie exekučného konania. Pokiaľ teda súd zisti, že exekučný titul, predložený oprávneným nespĺňa formálne alebo obsahové náležitosti, môže exekúciu zastaviť.

Odvolací súd sa v celom rozsahu stotožňuje so závermi súdu prvého stupňa o neplatnosti dohody o plnomocenstve v zmluve o úvere uzavretej medzi oprávneným ako veriteľom a povinným ako dlžníkom zo dňa 15. 01. 2003, na základe ktorej mal byť splnomocnený advokát Mgr. T. K. na zastupovanie povinného v rozsahu uvedenom v tomto splnomocnení, a to nielen pre rozpor záujmov povinného a jeho zástupcu pri podpisovaní notárskej zápisnice, ale aj neprípustnosť toho, aby sa niekto vzdal práva, ktoré môže vzniknúť až v budúcnosti.

Notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti predstavuje podľa jej zmyslu a významu vyjadrenie zmieru medzi veriteľom a dlžníkom pred notárom o ich vzájomných právach a povinnostiach, ktorým môže veriteľ vymáhať od dlžníka splnenie povinnosti cestou exekúcie bez toho, aby musel mať iný titul. Z uvedeného dôvodu notárska zápisnica so súhlasom k vykonateľnosti musí byť, ak má ísť o spôsobilý exekučný titul pre exekúciu, spísaná s osobou povinnou aj osobou oprávnenou (a to či už tak, že notársku zápisnica bude spísaná za prítomnosti oboch účastníkov alebo pokračovaním notárskej zápisnici alebo tak, že k prejavu vôle obsiahnutej v notárskej zápisnici spísanej len s jednou z uvedených osôb pristúpi druhá z nich formou samostatnej notárskej zápisnice); V predmetnej veci bola notárska zápisnica spísaná len so zástupcom povinného, pričom ako bolo vyššie uvedené, odvolací súd súhlas so záverom súdu prvého stupňa v tom, že dohoda o zastúpení na základe plnomocenstva v úverovej zmluve medzi povinným a Mgr. T. K. je neplatná. Z uvedeného dôvodu chýba ďalší predpoklad na to, aby notárska zápisnica mohla byť spôsobilým exekučným titulom, a to súhlas povinného s vykonateľnosťou tejto notárskej zápisnice.

Súd prvého stupňa preto postupoval správne a v súlade so zákonom, keď podľa § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásil exekúciu v tejto veci za neprípustnú a exekučné konanie zastavil. Odvolací súd preto považoval napadnuté uznesenie súdu prvého stupňa vo výroku o vyhlásení exekúcie za neprípustnú a o zastavení exekúcie za vecne správne a podľa § 219 ods. 1 OSP ho potvrdil.“

Z citovanej časti odôvodnenia uznesení krajského súdu vyplýva, že krajský súd ako odvolací súd sa v ňom stotožnil s právnymi závermi okresného súdu vyjadrenými v jeho uzneseniach č. k. 13 Er/366/2005-37 z 30. septembra 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod

sp. zn. Rvp 679/2011, pozn.), č. k. 19 Er/926/2003-12 z 3. septembra 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 684/2011, pozn.), č. k. 22 Er/121/2004-16 z 18. augusta 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 721/2011, pozn.), č. k. 22 Er/640/2005-19 z 5. októbra 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 722/2011, pozn.), č. k. 13 Er/894/2004-18 zo 14. septembra 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 725/2011, pozn.), č. k. 19 Er/928/2003-76 z 3. septembra 2010 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 726/2011, pozn.) a č. k. 18 Er/460/2003-17 z 9. decembra 2009 (sťažnosť vedená pôvodne pod sp. zn. Rvp 728/2011, pozn.), ktorý svoje rozhodnutia o zastavení exekúcií založil na § 57 ods. 1 písm. g) zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) a o zmene a doplnení ďalších zákonov v znení účinnom v čase rozhodovania exekučného súdu (ďalej len „Exekučný poriadok“), podľa ktorého „Exekúciu súd zastaví ak... g) exekúciu súd vyhlásil za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať“, a to v spojení so skutočnosťou, že okresný súd označenými uzneseniami najskôr vyhlásil všetky exekúcie za neprípustné.

Jedným z predpokladov vedenia exekučného konania je relevantný exekučný titul, keďže bez jeho existencie nemožno exekúciu vykonať. Preto je podľa názoru ústavného súdu z ústavného hľadiska akceptovateľný právny záver krajského súdu vychádzajúci z toho, že ak neexistuje notárska zápisnica, ktorá je spôsobilá byť exekučným titulom buď z hľadiska formálneho alebo z hľadiska materiálneho, exekúcia je neprípustná, čo je dôvod na zastavenie exekučného konania.

Vzhľadom na už uvedené nemožno podľa názoru ústavného súdu ani právne závery krajského súdu vyjadrené v uzneseniach č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010 považovať za svojvoľný výklad a aplikáciu príslušných ustanovení Exekučného poriadku, ktorý by mohol mať za následok porušenie ústavou garantovaných práv sťažovateľky ako účastníčky exekučného konania.

V nadväznosti na námietky sťažovateľky ústavný súd poukazuje na § 58 ods. 1 Exekučného poriadku, podľa ktorého exekúciu možno zastaviť na návrh alebo aj bez návrhu.

Zatiaľ čo dôvody, na základe ktorých všeobecný súd obligatórne zastaví exekúciu (§ 57 ods. 1 Exekučného poriadku) alebo na základe ktorých fakultatívne pristúpi k takémuto rozhodnutiu (§ 57 ods. 2 Exekučného poriadku), upravuje Exekučný poriadok podrobne, okamih (čas), kedy tak má alebo môže urobiť, nie je v ňom ustanovený explicitne. Z uvedeného možno vyvodiť záver, že všeobecný súd rozhodne o zastavení exekúcie kedykoľvek v priebehu konania, len čo zistí, že sú dané dôvody na ukončenie núteného vymáhania pohľadávky. Z toho vyplýva, že všeobecný súd je povinný v priebehu celého exekučného konania ex offo skúmať, či sú splnené všetky predpoklady na vedenie takéhoto konania. Jedným z obligatórných dôvodov zastavenia exekúcie je totiž v súlade s už citovaným ustanovením § 57 ods. 1 písm. g) Exekučného poriadku vyhlásenie exekúcie súdom za neprípustnú, pretože je tu iný dôvod, pre ktorý exekúciu nemožno vykonať.

Vzhľadom na tieto skutočnosti krajský súd podľa názoru ústavného súdu postupoval ústavne súladným spôsobom, keď namietanými uzneseniami potvrdil označené uznesenia okresného súdu o vyhlásení exekúcií za neprípustné a ich súčasnom zastavení.

V okolnostiach daného prípadu ústavný súd vzhľadom na už uvedené považuje právne názory vyjadrené v uzneseniach krajského súdu č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010 týkajúce sa možnosti zastaviť konanie v exekučných veciach z ústavného hľadiska za akceptovateľné a udržateľné, keďže sú primeraným spôsobom odôvodnené, pričom ich v žiadnom prípade nemožno považovať za arbitrárne.

Za daných okolností podľa názoru ústavného súdu nemohlo dôjsť namietanými uzneseniami krajského súdu k porušeniu práva sťažovateľky na spravodlivé súdne konanie podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru ani jej práva na ochranu majetku podľa čl. 1 dodatkového protokolu. Vo vzťahu k tomuto právu ústavný súd navyše pripomína právny názor vyplývajúci z jeho doterajšej judikatúry, podľa ktorého všeobecný súd zásadne nemôže byť sekundárnym porušovateľom základných práv a práv hmotného charakteru, ku ktorým nepochybne patrí aj právo podľa čl. 1 dodatkového protokolu, ak toto porušenie nevyplýva z toho, že všeobecný súd súčasne porušil ústavnoprosesné princípy vyplývajúce z čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. z čl. 6 ods. 1 dohovoru. O prípadnom porušení práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu by bolo teda možno uvažovať len vtedy, ak by zo strany všeobecného súdu primárne došlo aj k porušeniu niektorého zo základných práv, resp. ústavnoprosesných princíпов vyjadrených v čl. 46 až čl. 48 ústavy, resp. v čl. 6 ods. 1 dohovoru, prípadne v spojení s ich porušením (m. m. II. ÚS 78/05, alebo IV. ÚS 326/07).

Vychádzajúc z uvedeného ústavný súd konštatuje, že medzi uzneseniami krajského súdu č. k. 15 CoE/363/2010-54 z 15. decembra 2010, č. k. 16 CoE/322/2010-22 zo 16. decembra 2010, č. k. 14 CoE/412/2010-28 zo 14. januára 2011, č. k. 17 CoE/285/2010-32 z 29. novembra 2010, č. k. 15 CoE/337/2010-30 z 21. decembra 2010, č. k. 1 CoE/60/2010-86 z 30. novembra 2010 a sp. zn. 43 CoE/7/2010 z 21. decembra 2010 a obsahom práva podľa čl. 6 ods. 1 dohovoru a práva podľa čl. 1 dodatkového protokolu neexistuje taká príčinná súvislosť, ktorá by zakladala možnosť vysloviť ich porušenie po prípadnom prijatí sťažností na ďalšie konanie. Z uvedeného dôvodu ústavný súd pri predbežnom prerokovaní týchto častí sťažností sťažovateľky rozhodol podľa § 25 ods. 2 zákona o ústavnom súde o ich odmietnutí z dôvodu zjavnej neopodstatnenosti.

Pretože sťažnosti boli odmietnuté ako celok, ústavný súd už o ďalších návrhoch sťažovateľky v nich uplatnených nerozhodoval.

P o u č e n i e : Proti tomuto rozhodnutiu nemožno podať opravný prostriedok.

V Košiciach 15. apríla 2011